

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4302/2025
28.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Бојић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Николић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2585/2024 од 15.10.2024. године, у седници одржаној 28.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2585/2024 од 15.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2585/2024 од 15.10.2024. године, донетом након одржане расправе пред другостепеним судом, укинута је пресуда Основног суда у Зајечару П 2049/21 од 08.10.2021. године и пресуђено тако што је тужени обавезан да тужиоцу исплати 7.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате, са каматом по Закону о затезној камати почев од 01.05.2020. године до исплате и да му накнади парничне трошкове од 210.720,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Није поставио захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Врховни суд је испитао правноснажну пресуду донету у другом степену у смислу одредби чланова 403. став 2. тачка 3. и 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по

службеној дужности. Побијаном пресудом презиме туженог, супротно садржини списка означено је као „В“ уместо „Б“, али ова грешка у писању је без утицаја на законитост пресуде, пошто се може исправити у свако доба по члану 362. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, споразум о пословној сарадњи који су парничне странке постигле 2018. године, резултирао је отварањем пицерије „ГГ“ ..., у правној форми друштва са ограниченом одговорношћу. По овом споразуму као оснивач друштва означена је мајка тужиоца, тужени је именован за одговорно лице, а тужилац је преузео обавезу да обезбеди 7.000 евра за набављање опреме за рад пицерије. Ову обавезу тужилац је испунио тако што је 26.11.2018. године на рачун д.о.о. „ГГ“ уплаћен износ од 818.433,00 динара, са означеном сврхом уплате „позајмица 7.000 евра на дан 26.11.2018. године динарска противвредност“. Пошто тужилац није био задовољан начином рада туженог странке су се споразумеле да прекину сарадњу. У ту сврху на туженог – као оснивача пренет је оснивачки улог мајке тужиоца у д.о.о. „ГГ“ 28.10.2019. године, а ово привредно друштво је и данас регистровано у АПР. Истог дана сачињена је писмена признаница коју је тужени потписао, а којом потврђује да је на име позајмице од тужиоца примио 7.000 евра са роком враћања најкасније 30.04.2020. године, као и да се на тај износ не обрачунава камата.

Са полазиштем на овако утврђене чињенице, другостепени суд налази да је постојање уговора о зајму тужилац доказао признаницом на којој тужени не спори потпис, нити указује да је уговор зеленашки, односно да је његово закључење последица мана воље. Оценио је да је уговор о пословној сарадњи био допуштен, па пошто су се странке споразумеле да ће након престанка пословне сарадње тужени тужиоцу вратити позајмљени износ од 7.000 евра, одлуку заснива на одредбама чланова 557., 562. став 1., 262. и 277. Закона о облигационим односима.

По становишту Врховног суда другостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање и правилном примениом материјалног права усвојио постављени тужбени захтев.

Према Закону о облигационим односима, стране у облигационим односима су слободне, у границама принудних прописа, јавног поретка и добрих обичаја, да своје односе уреде по својој вољи (члан 10.); уговор је закључен када се уговорне стране сагласиле о битним састојцима уговора (члан 26.); закључење уговора не подлеже никаквој форми, осим ако је законом друкчије одређено (члан 67. став 1.); поверилац у обавезном односу је овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно у свему како она гласи (члан 262. став 1.); уговором о зајму обавезује се зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета (члан 557.); зајмопримац је дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета (члан 562. став 1.).

У конкретном случају, разјашењено је да су парничне странке у реализацији постигнутог споразума о пословној сарадњи током 2018. и 2019. године предузеле низ правотехничких радњи које су за резултат имале оснивање привредног друштва,

пренос оснивачког улога овог друштва са мајке тужиоца на туженог 28.10.2019. године, као и да је тужени тог истог дана преузео обавезу да примљени износ за набавку опреме за пословање пицерије тужиоцу врати најкасније до 30.04.2020. године.

Имајући у виду садржину уговорених и реализованих права и обавеза уговорних страна, спорни уговор о зајму не подлеже никаквој форми. Овим уговором странке су се сагласиле да након прекида заједничке пословне сарадње тужени тужиоцу врати позајмљени износ за опремање пицерије од 7.000 евра, те предвиделе крајњи рок за испуњење обавезе. Позајмица је извршена у динарима 26.11.2018. године, тужени је 28.10.2019. године преузео права и обавезе везане за пословање пицерије, па су неосновани наводи ревизије да признаница, с обзиром да је потписана само од стране туженог зајмопримца нема правно дејство. Наиме, пуноважност уговора о зајму није условљена писменом формом, сачињена признаница коју је тужени потписао је само потврда садржине уговора, а предмет уговора је правилно утврђен на основу садржине свих изведених доказа у склопу.

Неприхватљиви су и наводи ревизије да је уговор о зајму закључен 28.10.2019. године привидан уговор. По споразуму странака тужени је након 28.10.2019. године носилац свих имовинских права и обавеза везаних за остварену пословну сарадњу, у оквиру те пословне сарадње тужилац је уложио износ од 7.000 евра који је остао и имовини туженог, па када је и приликом уплате износа као правни основ наведена позајмица, овим уговором није прикривен неки други уговор који одговара стварној вољи уговорача, већ он одговара истини.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић